

umiddelbart ud af Forſtærkningsfonden, og naar Forſtærkningsfonden er opſtift, komme de til at gaa ud af Statskaſſen.

Høgsbro: Det ærede Medlem fra Kolbing (Berg) beklagede, at min Sidemand, det ærede Medlem for Leire (Holſtein-Lejreborg), ikke var tilſtede, idet han var overbevist om, at han vilde ſtemme ſom han, og at det maaſte ogſaa vilde have Indflydelse paa mig. Det har i høi Grad undret mig, at det ærede Medlem kunde ſige dette, thi han maa dog ſelv kunne erindre, at da Andragenderne fra Finantsudvalget vare til Behandling her i Thinget, vilde han gjøre gjældende, at de, der ſtemte for Penſioneringen af Andragendet til Miniſteren, derved bandt ſig til at ſtemme for Lovforſlag, ſom Miniſteren forelagde, og da ſagde det ærede Medlem for Leire: „Den Bemærkning, ſom det ærede Medlem fremsatte, at man binder ſig ved ſin Afſtemning, tror jeg er fuldstændig uberettiget“. Han har altsaa udtryffeligt erklæret, at det var fuldstændig uberettiget at antage noget Saadant om ham, at han, fordi han havde ſtemt for, at Andragendet ſkulde henviſes, derved ſkulde forpligtes til at ſtemme for dette Forſlag, ſaaledes ſom det blev forelagt. Det, ſom viſtnok mange af Thingets Medlemmer dengang ſtemte for, var for, at Sagen nærmere ſkulde underſøges, og for at et Forſlag ſkulde fremlægges, men man forpligtede ſig paa ingen Maade forud til at gaa ind paa dette Forſlag og allerminſt til at ville forkaſte ethvert Andringsforſlag, der maatte blive ſtillet til det. Jeg kunde ikke Andet end glæde mig over, om jeg, ſom det ærede Medlem ſagde, engang har haat den Værd at være Leder for ham; men det har jeg desværre ikke været. I det Tilfælde, han nævnte, at det ſkulde være mig, der havde ledet ham ind paa den Vej, at ſtille en Betingeſe for Rentegarantiens Udvideſe, er det idetmindſte ikke rigtigt. Denne Betingeſe kom ind i et Udvalg, af hvilket jeg ſlet ikke var Medlem, og heller ikke i Thinget har jeg ſtemt eller udtalt mig for den en enſte Gang. Jeg har derimod udtalt mig om Sagen ſom Medunderſkriver af Betænkningen af 1875, og da udtalte jeg mig i Almindelighed imod at udvide Rentegarantien. Naar det ærede Medlem ſiger, at de Betingeſer, ſom dengang bleve ſtillede, nu vel ere bortfaldne, men paa en ſaadan Maade, at det Tilfagn, man gav, i det Væſentlige ſkulde være uanfægtet, kan jeg dog ikke negte mig ligefrem at oplæſe Ordene i det Forſlag, man ſtillede, ſaavidt jeg veed det ſteſte, der herom er ſagt fra Rigsdagens Side. De findes i Tillæg B. for 1873—74 Sp. 853. Der ſtaar: „Rentegarantien for det til Anlæget af Broen medgaaede Beløb gives ikke, forinden denne er aabnet for Færdselen og den i Lov af 23de Maj 1873 § 1 under Nr.

6 omhandlede Jernbane fra Nykjøbing paa Falſter til et Punkt paa denne Ds Sydfide med et Gaueanlæg ved Banens ſydligte Endepunkt er paabegyndt“. Den maatte altsaa ikke gives, forinden dette var ſtet; men nu er dette ikke ſtet, og ſaa ſynes den ligefremme Følge deraf at maatte være, at ſaa gives Rentegarantien ikke; det ſynes dog at være aldeles ſolekſart. Jeg kan ikke ſe, Svadſomhelſt der ſkulde kunne tale for noget Andet. Man ſiger, at man kan ikke forſtaa, hvorfor man har ſat de to Ring i Forbindeſe med hinanden; men det kan for det Førſte nu nok være, at der var nogen Grund til det; thi naar der kom en ſaadan Forbindeſe til Gjeſter, kunde der blive ſtørre Færdsel over denne Bro, ſaa at den maaſte ſkulde bygges ſtærkere eller Sigt. Men dernæſt maa man erindre, at denne Betingeſe ingenlunde er ſat ind af Udvalgets egen Drift, hvilket blev indrømmet forleden af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Ville) og idag er blevet fremhævet af den daværende Formand for Udvalget, den ærede Rigsdagsmand for Langeland (G. Peterſen). Han ſagde udtryffeligt, at det var fra en Side, ſom ſtod Regjeringen meget nær, man kunde vel gjerne ſige fra en af Regjeringens høieſte Embedsmænd at der kom Forſlag om noget Saadant, og Udvalget ſagde da: Ja, kunne vi faae det for det, ſaa er det en god Handel, vi gjøre; men kunne vi ikke faae det, ſaa ville vi ikke gaa ind derpaa. — Om det var en feil Vej eller ikke, kan man nu diſputere om, men Betingeſen er ikke opſtyldt, og der foreligger ikke Nogetſomhelſt, ſom kan ſiges at være en Forpligtelſe for de daværende Medlemmer i Udvalget og endnu mindre enten for Folkethinget eller Rigsdagen i ſin Helhed til at opfylde det ſamme Tilbud, naar Betingeſen ikke er tilſtede. Allerede det næſte Aar, da Sagen var for, blev der jo ogſaa af det daværende Udvalg, ſom allerede flere Gange er fremhævet, ogſaa af det ærede Medlem for Kolbing, udtryffeligt erklæret, at Konceſſionshaveren var forpligtet til at anlægge Broen uden Udvidelſe af Rentegarantien, at man overfor den kongelige Reſolution maatte forbeholde Rigsdagen ſin fulde Frihed, og at man ikke fandt afgjørende Grunde til at udvide Rentegarantiens Beløb. Det var, ſynes mig, ſaa klare Udtalelſer fra et Udvalgs Side, ſom det vel kunde være, og i dette Udvalg var man baade fra Høies, Venſtres, Mellempartiets, fra hvilken forſkjellig Side, der kunde være, — enig med Unbtægjeſe af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Ville). Han var ikke enig med os Andre, og at han nu idag er meget tilfreds med at have Udſigt til at være levet Leder for det ærede Medlem for Kolbing, kan jeg godt forſtaa; men jeg kan ikke forſtaa, om Folkethinget nu vilde fravige, hvad man dengang ſaa at ſige fra alle Sider var enig om, at der ikke var nogen virkelig Grund for at ud-